

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ: ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ!

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - Καθηγητού

Η σύγχρονη παγκόσμια νεοπαγανιστική λαίλαπα χρήζει ιδιαίτερης επιστημονικής διερεύνησης. Η ορμή αυτού του παράδοξου (παρα)θρησκευτικού και σαφέστατα αποκρυφιστικού φαινομένου προκαλεί κατάπληξη σε κάθε σκεπτόμενο και προβληματισμένο άνθρωπο. Ερωτηματικά εγείρονται για το γεγονός ότι στην ανατολή του 21^{ου} αιώνα, στην εποχή της πνευματικής (υποτίθεται) απελευθέρωσης και του ορθού λόγου, ευδοκιμούν μορφές θρησκευτικού και πνευματικού πρωτογονισμού, με κύρια έκφανση τον παγανισμό.

Κατάπληξη επίσης προκαλεί το γεγονός ότι πρωτοπόροι του νεοπαγανιστικού κινήματος τυχαίνει να προέρχονται από πρώην μαρξιστικές τάξεις και μάλιστα πολλοί από αυτούς είχαν θητεύσει στην ανένταχτη αναρχική αριστερά! Αυτό δε σημαίνει βέβαια πως δεν υπάρχουν νεοπαγανιστές άλλων πολιτικοκοινωνικών ιδεολογιών. Αν πάρουμε για παράδειγμα την ελληνική πραγματικότητα θα διαπιστώσουμε πως οι εννέα στους δέκα παράγοντες των πολυπληθών νεοπαγανιστικών ομάδων προέρχονται από το χώρο της μαρξιστικής αριστεράς. Μέσα στα κείμενά τους, στα ποικιλώνυμα περιοδικά τους και τις δαιδαλώδεις ιστοσελίδες τους, αφήνουν να φανούν ολοκάθαρα τα μαρξιστικά τους κατάλοιπα. Δεν είναι επίσης λίγοι εκείνοι, από τους «επώνυμους» της πολιτικής, της δημοσιογραφίας, της «κουλτούρας» και του θεάματος, οι οποίοι ανήκουν (μάλλον ανήκαν) στη μαρξιστική ιδεολογία, και δηλώνουν απροκάλυπτα θιασώτες του παγανισμού! Από άθεοι ιδεολόγοι μαρξιστές μεταλλάχτηκαν ξαφνικά σε θρήσκους, λάτρεις των παγανιστικών θεών!

Η εξήγηση δεν είναι δύσκολη. Όποιος γνωρίζει ελάχιστα στοιχεία κοινωνιολογίας, ανθρωπολογίας και πολιτικής επιστήμης μπορεί εύκολα να ερμηνεύσει τη σύγχρονη εκφυλιστική μετάλλαξη της μαρξιστικής ιδεολογίας σε νεοπαγανιστική θρησκευτικότητα και νεοειδωλολατρική μεταφυσική πίστη.

Θα περιττολογήσαμε αν αναφέραμε εδώ την χλιοειπωμένη αλήθεια ότι ο άνθρωπος είναι από τη φύση του θρησκευτικό όν (βλ. Πλουτ. Ηθικά, Προς Κωλώτην 31D-E). Δεν υπήρξε ποτέ κανένας

απόλυτα άθεος, διότι στην περίπτωση της αθεΐας η θρησκευτικότητα βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση, τη θέση της οποίας έχει καταλάβει κάποια άλλη πίστη. Άλλωστε όπως είχε αποφανθεί ο μεγάλος ανθρωπολόγος J. Quatrefages **«η αθεΐα τυγχάνει ανώμαλος και παθολογική κατάσταση της Ψυχής»** (ΘΗΕ, τομ.6,στ.537). Ο δυτικοευρωπαϊκός ορθολογισμός, του οποίου γνήσιο τέκνο υπήρξε ο μαρξισμός, δεν είναι τίποτε άλλο από υποκατάστατο μεταφυσικής πίστης του νόθου δυτικοευρωπαϊκού «χριστιανισμού». Δε χρειάζεται πολλή σκέψη να καταλάβει κάποιος πως στον ορθολογιστικό παραλογισμό, την πίστη στο Θεό έχει πάρει η πίστη στο ανθρώπινο μυαλό. Τρανταχτό παράδειγμα η ίδρυση της θρησκείας του **«Ορθού Λόγου»** από τους δολοφόνους «διαφωτιστές» - πρωτεργάτες της Γαλλικής Επανάστασης!

Αλλά και ο μαρξισμός δρούσε στην ουσία ως βαθύτατη μεταφυσική πίστη. Ο **N. Μπερντιάεφ** είχε αποδείξει πως η μαρξιστική ιδεολογία **«κατέχει όλα τα χαρακτηριστικά μιας θρησκείας»** (N. Μπερντιάεφ, Βασίλειο του Πνεύματος και Βασίλειο του Καίσαρος, μετ. Β.Τ. Γιούλτση, Θεσ/νίκη 1971, σελ. 147). Επίσης ο **R. Aron** αποκαλεί τον μαρξισμό **«κοσμική θρησκεία»** (N. Βασιλειάδη, Το Λυκόφως του Μαρξισμού, Αθήνα 1981, σελ.179). Η υλιστική ιδεολογία δεν ήταν τίποτε άλλο από αντίποδας πνευματικής πίστης. Η μαρξιστική πίστη στην «μοναδικότητα» της ύλης προέτρεχε παρασάγγες της πραγματικής επιστημονικής έρευνας για τη φύση της

ύλης, η οποία, ως γνωστόν, δε μπόρεσε να δώσει ως τώρα απάντηση τι είναι πραγματικά η ύλη! Η βαθύτατη πίστη στον ουτοπιστικό κομμουνιστικό «παράδεισο» αγγίζει τα όρια ενός νοσηρού μεταφυσικού μεσσιανισμού. Τα κομμουνιστικά κόμματα οργανώθηκαν πάνω σε σχήματα θρησκευτικά με ιεραρχικές δομές δίκην ιερατικών τάξεων. Ο γενικός γραμματέας είχε πάρει τη θέση του αρχιερέα – πάπα. Η Κεντρική Επιτροπή τη σύνοδο των ιεραρχών. Τα κομματικά συνέδρια τη θέση των οικουμενικών συνόδων. Οι αποφάσεις τους τη θέση των θρησκευτικών δογμάτων. Τα μαρξιστικά συγγράμματα τα ιερά βιβλία. Τα περιφερειακά κομμουνιστικά κόμματα λειτουργούσαν ως παπικές «νουτσιατούρες». Η αναγκαστική εκτέλεση των αποφάσεων του κόμματος είναι αντιγραφή των μεσαιωνικών παπικών «ιερών

εξετάσεων». Η προσκύνηση των ιερών λειψάνων αντικατέστησε η προσκύνηση της μούμιας του Λένιν. Η δουλική προσήλωση στο κόμμα από τα στελέχη και τα μέλη και η εκτέλεση αποφάσεων χωρίς αντίρρηση και κριτική υποδηλώνει σαφώς θρησκευτική υποταγή. Μάλιστα ο **Jules Monnerot** αποκαλεί τον μαρξισμό: **«Ισλάμ του 20^{ου} αιώνας»** (J. Monnerot, *Sociology and psychology of Communism*, Boston 1953, σελ.20). Ας συγκρίνει τέλος κάποιος τη δομή της παναιρέσεως των Μαρτύρων του Ιεχωβά και αυτή των κομμουνιστικών κομμάτων και θα δει την απόλυτη ταύτισή τους.

Όμως τόσο ο θεωρητικός μαρξισμός, όσο και ο εφαρμοσμένος στις κομμουνιστικές χώρες κατέρρευσε στα τέλη της δεκαετίας του 1980, κάτω από το βάρος των αφάνταστων πνευματικών, πολιτικών και κοινωνικών προβλημάτων που συσσώρευσε στην ανθρωπότητα. Επήλθε, σύμφωνα με τον νομπελίστα φυσικό **W. Heisenberg** **«ο θάνατος της αυταπάτης»** (N. Βασιλειάδη, μνημ.έργο σελ.188). Οι λαοί που εγκατέλειψαν την εφαρμοσμένη μαρξιστική ιδεολογία βγήκαν ρακένδυτοι από αυτή. Το ίδιο και οι απανταχού της γης ιδεολόγοι μαρξιστές διαπίστωσαν ξαφνικά πως η μαρξιστική τους πίστη, η οποία είχε γι' αυτούς χαρακτήρα «μεταφυσικό», από κυρίαρχη ιδεολογία, τέθηκε στο περιθώριο και έγινε όνειδος, γιατί αποδείχτηκε περίτρανα πως όχι μόνο «επιστημονική» δεν ήταν, αλλά το αντίθετο, μια ουτοπία και το χειρότερο: μια βαθιά αντιανθρώπινη θεωρία και πρακτική, γνήσιο τέκνο του ατομοκεντρικού δυτικοευρωπαϊκού ορθολογισμού. Άλλωστε κατά τον **Άρθουρ Κέσλαιρ** ο μαρξισμός είναι **«κράμα σκόπιμης απάτης και γνήσιας μανίας καταδιώξεως»** (N. Βασιλειάδη, μν.έργ.,σελ.184).

Όλοι αυτοί οι πρώην μαρξιστές έμειναν «άστεγοι» ιδεολογικά. Βρέθηκαν ξαφνικά σε τρομερό οντολογικό κενό, διότι η μαρξιστική ιδεολογία γέμιζε το κενό της έμφυτης θρησκευτικής τους πίστης. Αυτή ήταν γι' αυτούς, χωρίς να το αισθάνονται, η θρησκεία τους. Γι' αυτό ένοιωσαν άμεση την ανάγκη να γεμίσουν το τρομερό υπαρξιακό τους κενό. Η αφάνταστη αθεϊστική πλύση εγκεφάλου που είχαν υποστεί για δεκαετίες ολόκληρες, τους εμπόδιζε να γίνουν χριστιανοί, διότι μέσα από την αντιχριστιανική προπαγάνδα, ο Χριστιανισμός ήταν γι' αυτούς η **«χειρότερη μορφή πνευματικής καταπίεσης της ανθρωπότητας»**, το **«χειρότερο όπιο των λαών»**.

Η προσοχή τους στράφηκε λοιπόν αλλού. Αναζήτησαν χώρο συγγενή με τις ιδεολογικές τους καταβολές. Υιοθέτησαν το «θρησκευτικό» υπόβαθρο των περιθωριακών κύκλων της Αμερικής και της Ευρώπης, δηλαδή τις φυσιολατρικές και φιλοπαγανιστικές προτιμήσεις των διαφόρων περιθωριακών ομάδων και των χίπις, οι οποίες λειτουργούσαν ως «επανάσταση» στο υποκριτικό πνευματικό και άδικο κοινωνικό κατεστημένο. Είναι γνωστές ήδη από τις δεκαετίες του 1960 και 1970 οι, τοιούτου είδους καλλιέργειες στους κύκλους αυτούς, τις οποίες πήραν με τη σειρά τους από τους αμερικανούς και ευρωπαίους αποκρυφιστές.

Δεν θα πρέπει επίσης να λησμονούμε ότι στους κύκλους των ευρωπαίων αστών στους χρόνους του διαφωτισμού και αργότερα διαπιστώνουμε μια ισχυρή ροπή προς την φυσιολατρία και την αναγέννηση του αρχαίου παγανισμού. Είναι πια γνωστό πως μέσα από αυτό το φιλοπαγανιστικό κλίμα ξεπήδησε και ο ακραίος νεοπαγανισμός που είναι ο σατανισμός, με όλες τις παραλλαγές του. Το υπόβαθρο λοιπόν υπήρχε, το βρήκε έτοιμο ο καταρρέων μαρξισμός. Μόνο που εδώ έχουμε τη «μεγάλη συνάντηση» των δίδυμων τέκνων του ευρωπαϊκού ορθολογισμού, του αστισμού και του μαρξισμού, σε κοινή «πνευματική τράπεζα», τον αποκρυφιστικό νεοπαγανισμό! Παρατηρούμε με έκπληξη σε ελληνικές παγανιστικές ομάδες, πρώην αδίστακτοι εχθροί, αστοί και μαρξιστές, να ντύνονται ομού χλαμύδες και να τελούν «εν ομονοία» και πλήρη σύμπνοια, τις παγανιστικές τους τελετουργίες!

Η παγανιστική «θρησκευτικότητα» ικανοποιεί πλήρως την υλιστικές και ευδαιμονιστικές καταβολές και οραματισμούς των αστομαρξιστών, διότι δεν είναι και τόσο δύσκολο να είναι κάποιος παγανιστής στο θρήσκευμα. Όχι μόνο δε ζητά ο παγανισμός καμιά σοβαρή υποχρέωση από τους οπαδούς του, αλλά το αντίθετο δίνει απόλυτη ελευθερία στην ικανοποίηση κάθε ηδονιστικής απόλαυσης. Η θωπεία όλων των ταπεινών ορμέμφυτων είναι η κοινή συνισταμένη όλων ανεξαιρέτως των αρχαίων και νέων παγανιστικών θρησκευμάτων, το οποία όλα έχουν τη δική τους «Αφροδίτη» και το δικός τους «Βάκχο». Η ηθική, όπως έχει διαμορφωθεί στο πανανθρώπινο και διαχρονικό σύστημα αξιών, βρίσκεται μακριά από την παγανιστική «ηθική», η οποία απορρέει από τα πρότυπα των διεφθαρμένων και ανήθικων θεοτήτων τους

(βλ M.Augee, La Genie du paganisme, Paris 1982). Η μαρξιστική επίσης «ηθική», όπως αυτή είναι καταγραμμένη στα κλασικά μαρξιστικά βιβλία, και το χειρότερο, όπως βιώθηκε για εβδομήντα και πλέον χρόνια, όπου επικράτησε ο κομμουνισμός, δε διαφέρει ουσιαστικά από την παγανιστική «ηθική», αφού **«χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται».**

Ο μαρξισμός μεταλλάχτηκε σε νεοπαγανισμό. Η μετάλλαξη ήταν εύκολη, διότι η ουσία των δύο μεγεθών ήταν ίδια και μόνο ορισμένοι εξωτερικοί τύποι χρειάστηκε να τροποποιηθούν. Τη θέση της «κοσμικής θρησκείας» της μαρξιστικής ιδεολογίας πήρε η παγανιστική ομάδα. Τη θέση της θεοποιημένης ύλης πήρε η θεοποιημένη φύση. Τη θέση του οράματος του «κομμουνιστικού παραδείσου» πήρε το όραμα του «πολυθεϊστικού παραδείσου», ο οποίος θα συντελεστεί όταν μπει στο περιθώριο ο «κακός» Χριστιανισμός. Τη θέση των θεωρητικών του μαρξισμού πήραν οι ιερείς, οι ιεροφάντες και οι μάντιες του παγανισμού. Τα μαρξιστικά δόγματα τα αντικατέστησαν τα βιβλία των «σοφών» αρχαίων και νέων παγανιστών. Την προσώπολατρία αντικατέστησε η προγονολατρεία και η αρχαιολαγνεία. Το ταξικό μαρξιστικό μίσος έγινε θρησκευτικό μίσος κατά του **«δολοφονικού εβραοχριστιανικού δόγματος»** το οποίο, κατ' αυτούς, **«αφού δολοφόνησε τους πατέρες τους αρχαίους παγανιστές προγόνους, επικράτησε και εισήγαγε την ανθρωπότητα σε έναν δισχιλιετή μεσαίωνα».** Διαβάζοντας κάποιος δηλώσεις συγχρόνων φανατικών παγανιστών κατά των Χριστιανών, είναι σαν να μελετά αντιχριστιανικές μεγαλοστομίες των πρώιμων οκτωβριανών κομμουνιστών, οι οποίοι διατείνονταν ότι **«θα διορθώσουν τα σφάλματα του Διοκλητιανού»** (Αντιθησκευτικός, Ρωσικό περιοδικό, 1938)!

Είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε όλοι μας πως οι πολυποίκιλες μορφές του κακού που υπάρχουν στον κόσμο και αντιστέκονται σθεναρά στην επικράτηση του αγίου θελήματος του Θεού, **«ως εν ουρανών και επί της γης»**(Ματθ.6,9), είναι τα κεφάλια του ιδίου πολυκέφαλου θηρίου, όμοιου με τη Λερναία Ύδρα της ελληνικής μυθολογίας, της οποίας, στη θέση κάποιου κομμένου κεφαλιού της ξεφύτρωνε άλλο, το ίδιο επικίνδυνο με το προηγούμενο. Για μας πατέρας και καθοδηγητής του κακού

είναι ο διάβολος, ο οποίος σχηματίζει διάφορους -ισμούς, ως ομάδες κρούσεως κατά της αγίας Εκκλησίας του Χριστού, για να ματαιωθεί το σχέδιο της σωτηρίας του κόσμου. Η εκφυλιστική μετάλλαξη του «άθεου» μαρξισμού σε νεοπαγανιστική θρησκευτική πίστη φανερώνει περίτρανα τον ισχυρισμό μας ότι ο νεοπαγανισμός είναι το νέο «κεφάλι» της σύγχρονης νοητής Λερναίας Ύδρας, που ακούει στο όνομα «Νέα Εποχή» και που φύτρωσε στη θέση του «κομμένου κεφαλιού», του μαρξισμού!

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ